

Januar i Aar fremsatte Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg). Og som bekendt har Lovgivningsmagten allerede paa forskellig Maade søgt at formindske den Ulighed, over hvilken Københavns Finansborgmester saa ofte har beklaget sig. Gennem *Erhvervsbeskatningen* oppebærer Kommunen en ikke helt ringe Del af de Skattebeløb, som Nabokommunernes Borgere udreder i Form af kommunal Indkomstskat, og den modtager fra det ved Socialreformens Gennemførelse oprettede „*mellemkommunale Refusionsforbund*“ langt mere, end den afgiver til det. I Virkeligheden finder der altsaa Udligning Sted i ret betydeligt Omfang. Dertil kommer saa de anseelige Indtægtsbeløb, som udenbysboende og i første Række Frederiksberg og Gentofte Kommuner Indbyggere indirekte tilfører Københavns Kommune paa en lang Række Konti (ved at forbruge Gas og Elektricitet, besøge Restauranter og Forlystelsessteder o. s. v.).

Naar der fra Københavns Kommunes Side hertil er sagt, at det saaledes indvundne var utilstrækkeligt til at fjerne det omtalte Misforhold mellem de voksende Krav til Kommunen og dens Muligheder for at indfri disse, har Frederiksberg Kommunalbestyrelse i Fortsættelse af den ovenfor refererede Tankegang hævdet, at Københavns Kommune i hvert Fald maatte søge paa en *bredere Basis* end København—Frederiksberg at hidføre en Indtægtsstigning eller en Udgiftslettelse. Det vilde, hvis Københavns Kommunes Vanskeligheder skulde afhjælpes eller i hvert Fald mildnes paa andre Kommuner Bekostning, utvivlsomt være det mest rationelle at oprette en Art Kommunal-Forbund, som skulde omfatte foruden de tre Hovedstadskommuner en Række andre Oplandskommuner. Forbundets Kommuner maatte saa under nærmere fastslaaede Former i Fællesskab løse visse Opgaver og deltage forholdsmæssigt i de hermed forbundne Udgifter. Ikke alene vil derved nogle af de Udgifter, som særlig tynger Københavns Kommune, kunne fordeles paa en Række Kommuner, men ogsaa byplanmæssige og andre praktiske Hensyn taler for at følge denne Fremgangsmaade.

Denne Kommunalbestyrelsens Opfattelse deles imidlertid ikke af Embedsmands-Kommissionen, som i sin under 12. Juli f. A. afgivne Betænkning efter at have fraraadet at søge at danne et Kommunal-Forbund anbefaler at etablere en „økonomisk Udligning“ mellem de tre Hovedstadskommuner. For Kommunalbestyrelsen er det vel tilfredsstillende at konstatere, at Kommissionen dog har fulgt den saa langt, og det vil formentlig heller ikke kunne bestrides, at en Hovedstads-Udligning, som ikke omfattede Gentofte Kommune, vilde være formaalsløs, som Forholdene har udviklet sig i de senere Aar; de frederiksbergiske Kommissionsmedlemmer har da ogsaa kun under den bestemte Forudsætning, at Gentofte Kommune inddrages, erklæret sig villige til at medvirke til at faa en speciel Hovedstads-Udligning i Stand. Kommunalbestyrelsen havde imidlertid gerne set, at Kommissionen havde beskæftiget sig noget mere indgaaende, end det tilsyneladende er sket, med Muligheden for under hensigtsmæssige Former at bringe et Kommunal-Forbund i Stand, og Kommunalbestyrelsen føler sig heller ikke overbevist om, at det er udelukket ad andre Veje end den anviste at naa frem til en Udligning, som vil være lettere at præstere for de ydende Kommuner og dog have Værdi for Københavns Kommune.

Hvis der havde været Stemming for at skabe et organiseret Samarbejde mellem Københavns Kommune paa den ene Side og dels dens Nabokommuner, dels en Række Oplandskommuner paa den anden, vilde Frederiksberg Kommunalbestyrelse ikke være vejet tilbage for at bringe Ofre for derved at aflaste Københavns Kommune (og samme Stilling vilde utvivlsomt de andre Nabo- og Oplandskommuner have indtaget), men der maatte ganske vist saa herved være taget skyldigt Hensyn til det betydelige Bidrag, som Kommunens Borgere vilde komme til at give til en Lands-Udligning, som gennemføres i Overensstemmelse med det af Landbokommissionen af 1930 fremsatte Forslag. Ifølge det foreliggende Udlignings-Forslag skal Kommunen imidlertid nu ganske bortse herfra aarligt levere Københavns Kommune en meget betydelig Sum Penge. Derved fremkommer det lidet rimelige Resultat, at den frederiksbergiske Befolkning ikke alene skal medvirke til at dække Københavns Kommunes Udgifter gennem en særlig lokal Hovedstads-Udligning, men ogsaa deltage i den omhandlede Lands-Udligning. Selvom denne sidste ogsaa vil formindske Frederiksberg Kommunes Udgifter (og nedsætte Københavns Kommunes Tilskudsbehov), vil Besparselsen staa langt tilbage for de nye Skattebyrder, som den paatænkte „fælleskommunale Indkomstskat“ vil lægge paa Borgernes Skuldre.